

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobců

a) Ing. L. B.

bytem ...

b) Mgr. L. B.,

bytem ...

oba zastoupeni JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem
sídlem Slavíkova 23, Praha 2

proti
žalovanému

Úřad městské části Praha 6

sídlem Československé armády 23, Praha 6

za účasti

ALBET, spol. s r. o., IČ 46350209

sídlem Vrážská 144, Praha 5

zastoupena Mgr. Petrou Radzovou, advokátkou
sídlem Vodičkova 33, Praha 1

o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného – vydání územního souhlasu
ze dne 26. 3. 2018, č. j. MCP6 066323/2018,

t a k t o :

- I. Zásah žalovaného spočívající ve vydání územního souhlasu ze dne 26. 3. 2018, č. j. MCP6 066323/2018, byl nezákonný.
- II. Žalovanému se přikazuje, aby ve vztahu k územního souhlasu ze dne 26. 3. 2018, č. j. MCP6 066323/2018, postupoval podle § 156 odst. 2 části věty první před středníkem zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, za přiměřeného použití ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu.
- III. Žalovaný je povinen do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům na náhradě nákladů řízení částku 16 729 Kč, k rukám jejich advokáta JUDr. Ondřeje Tošnera.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobci se žalobou domáhali určení, že územní souhlas vydaný žalovaným dne 26. 3. 2018, č. j. MCP6 066323/2018, je nezákonný.
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Osoba zúčastněná na řízení je majitelem pozemků p. č. x, x, x, x, x, x v katastrálním území x, x. Tyto pozemky tvoří souvislou nezastavěnou plochu mezi ulicemi P. a L. o výměře cca 4 000 m². V dubnu 2016 osoba zúčastněná na řízení požádala o vydání územního souhlasu k oplocení těchto pozemků. Plot měl sestávat z drátěného pletiva o výšce 1,6m mezi sloupky.
4. Žalobce ad a) je majitelem bytů v bytových domech, které jsou obklopeny pozemkem p. č. x, který sousedí s pozemky, které mají být oploceny. Domy, ve kterých žalobce vlastní byty jsou od plánovaného oplocení vzdáleny cca 20 m.
5. Žalobkyně ad b) je majitelkou bytu v bytovém domě, který je obklopen pozemkem p. č. x, který sousedí s pozemky, které mají být oploceny. Pozemek p. č. x je ve vlastnictví hl. m. Prahy. Dům, ve kterém žalobkyně vlastní byt je od plánovaného oplocení vzdálen necelých 10 m.
6. Žalovaný vydal dne 9. 6. 2017 k záměru výstavby oplocení závazné stanovisko, č. j. MCP6 035347/2016, ve kterém silniční úřad stanovil podmínku, aby byl nejdříve omezen veřejný přístup na dosud veřejně přístupnou účelovou komunikaci spojující ulice P. a L. Tato veřejně přístupná účelová komunikace vede skrze pozemky, které mají být oploceny.
7. Příslušný silniční úřad rozhodl o omezení veřejného přístupu k této komunikaci rozhodnutím ze dne 23. 10. 2017, č. j. MCP6 061139/2017. Žalobci nebyli účastníkem tohoto řízení. Na rozhodnutí bylo vyznačeno nabytí právní moci dnem 14. 11. 2017.

8. Z rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 6. 9. 2018, č. j. MHMP-1383656/2018/O4/Go, soud zjistil, že Magistrát v přezkumném řízení rozhodnutí silničního úřadu o omezení veřejného přístupu k této komunikaci zrušil a věc vrátil silničnímu úřadu k novému projednání. Důvodem bylo, že žalobci nebyli považováni za účastníky tohoto řízení. Toto rozhodnutí magistrátu však dosud nenabylo právní moci. Osoba zúčastněná na řízení proti němu podala odvolání, o kterém nebylo dosud rozhodnuto.
9. Z územního rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2005, č. j. 5809/05/Kot/ P 235/4 Vok, městský soud zjistil, že tímto bylo rozhodnuto o umístění stavby bytového domu v ulici P. Tento dům bezprostředně sousedí s pozemky, které mají být napadeným územním souhlasem oploceny. V tomto rozhodnutí stavební úřad vyhověl námitce žalobce ad a) a stanovil podmínku, aby byla zachována veřejně přístupná komunikace pro pěší spojující ulici P. s ulicí L.

II.

Argumentace účastníků

10. Žalobci v žalobě vznesli dva důvody, proč byl územní souhlas vydán v rozporu se zákonem. Zaprvé namítají, že k vydání územního souhlasu nedali souhlas. Zadruhé, územní souhlas byl vydán v rozporu se závazným stanoviskem silničního úřadu. Rozhodnutí silničního úřadu o omezení veřejného přístupu ke komunikaci nemohlo nabýt právní moci, neboť proti němu podali dne 26. 4. 2018 odvolání jako opomenutí účastníci.
11. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout. Uvedl, že v době vydání napadeného územního souhlasu bylo rozhodnutí o omezení veřejného přístupu na předmětnou komunikaci pravomocné. Dále uvedl, že žalobcům zůstává několik možností přístupu do ulic P. i L., a to v bezprostřední blízkosti jejich nemovitostí. Při posuzování žádosti o územní souhlas měl žalovaný za to, že oplocení pozemků se nijak nedotkne vlastnických ani jiných práv sousedních nemovitostí, a proto nevyžadoval souhlasy vlastníků těchto nemovitostí.
12. Osoba zúčastněná na řízení navrhla také žalobu zamítnout. Nesouhlasila s tím, že by žalobci byli jakkoliv dotčeni na svých právech výstavbou oplocení. Zdůraznila, že uzavřená cesta sloužila pouze pro pěší.
- 13.

III.

Posouzení žaloby

14. Městský soud projednal věc bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem nevyjádřili výslovný nesouhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
15. Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.
16. Soud se nejdříve zabýval žalobní námitkou, že souhlasy žalobců, jakožto osob, jejíž vlastnické právo může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno, nebyly dány, a proto nebyly splněny podmínky pro vydání územního souhlasu.

17. Z povahy územního souhlasu vyplývá, že tento institut lze využít pouze ve skutkově a procesně jednoduchých případech, které mají z hlediska sousedských vztahů bezkonfliktní povahu, přičemž důležitým faktorem této bezkonfliktnosti je právě výslovný souhlas sousedů (shodně viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26.11.2018, č. j. 29 A 88/2018-47, bod 38).
18. Podle § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona platí, že k oznámení záměru oznamovatel mimo jiné připojí souhlasy osob, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být umístěním stavebního záměru přímo dotčeno; souhlas se nevyžaduje v případech stavebních záměrů uvedených v § 103, pokud nejsou umístěny ve vzdálenosti od společných hranic pozemků menší než 2 m.
19. Podle § 96 odst. 5 stavebního zákona dojde-li stavební úřad k závěru, že oznámení nebo záměr nesplňuje podmínky pro vydání územního souhlasu, nebo mohou být přímo dotčena práva dalších osob kromě osob uvedených v odstavci 3 písm. d), ledaže by s tím tyto osoby vyslovily souhlas, rozhodne usnesením o provedení územního řízení.
20. Z citovaných ustanovení stavebního zákona vyplývá, že jednou z podmínek pro vydání územního souhlasu je předložení souhlasů dotčených osob. Jedná se zejména o osoby, které mají vlastnická nebo jiná věcná práva k sousedním pozemkům nebo stavbám na nich. Ustanovení § 96 odst. 3 písm. d) stavebního zákona tedy presumuje, že osoby, jimž náleží věcná práva k přímo sousedícím pozemkům, budou bez dalšího dotčeny. Žalobci však nejsou vlastníky přímo sousedících pozemků. V případě územního souhlasu je nicméně tato skupina dotčených osob (tzv. mezujících sousedů) dále doplněna skupinou osob, u nichž je dána možnost přímého dotčení na jejich právech bez ohledu na to, zda jsou přímo sousedícími nositeli věcných práv (§ 96 odst. 5 stavebního zákona).
21. V případě § 96 odst. 5 stavebního zákona je klíčová otázka, zda žalobci jsou přímo dotčeni na vlastnickém nebo jiném právu. Pojem „přímé dotčení“ na vlastnickém nebo jiném věcném právu je nutno interpretovat vždy s ohledem na okolnosti spočívající v povaze umísťované stavby a jejích možných dopadech na okolí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 As 16/2008).
22. Městský soud se také ztotožňuje s komentářovou literaturou, podle které je třeba při posuzování otázky účastenství v územním řízení vycházet z toho, že územní řízení by mělo být do značné míry otevřené, posuzování účastenství v řízení by mělo být spíše extenzivní, tj. v pochybnostech je třeba s vlastníkem jakékoli nemovitosti, u níž přichází v úvahu konkrétní dotčení, zacházet jako s účastníkem. To platí tím spíše, pokud se vlastník takové nemovitosti sám přihlásí a domáhá se účastenství na základě konkrétních tvrzení o dotčení svých práv k nemovitosti (ROZTOČIL, Aleš. § 85 In: POTĚŠIL, Lukáš, ROZTOČIL, Aleš, HRŮŠOVÁ, Klára, LACHMANN, Martin. Stavební zákon - komentář. 5. vydání. Praha: Nakladatelství C. H. Beck, 2016). Podle soudu je takto třeba postupovat i v případě vydávání územního souhlasu. Nelze akceptovat, aby skrze využití územního souhlasu bylo negováno účastenství osob, které by byly účastníky územního řízení. Do kategorie dotčených osob spadnou tedy nejen „sousedící“ osoby, u nichž lze presumovat „přímou dotčenost“ na věcném právu, ale též ty osoby, jimž by bylo přiznáno postavení účastníků územního řízení, pokud by bylo vedeno (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 5. 2018, č. j. 10 A 77/2016-146).

23. V nyní posuzované věci jsou žalobci majitelé bytů, které se nacházejí v domech, které jsou několik metrů od zamýšleného záměru stavby plotu. Nejsou však vlastníky ani spoluvlastníky pozemků, které s pozemkem, kde má být plot vybudován, bezprostředně souvisí. Nejsou totiž spoluvlastníky žádné části pozemku kolem jejich domů. Jejich domy jsou zcela obklopeny pozemkem p. č. x, který je ve vlastnictví hl. m. Prahy.
24. V dané věci však žalobci své přímé dotčení na právech nedovozují z pouhé blízkosti stavby jejich nemovitostem, ale ze skutečnosti, že stavba uzavře místní veřejně přístupnou komunikaci pro pěší mezi ulicemi P. a L. Nemovitosti žalobců se nacházejí v těsné blízkosti (v řádu metrů) od této dříve veřejně přístupné komunikace. Nelze tedy než předpokládat, že tato komunikace je občas využívána k obsluze nemovitostí žalobců, jak žalobci tvrdí. Podle soudu není podstatné, zda žalobci mají pro přístup k ulici L. i jiné komunikace. Již uzavření jedné možné cesty je nutno považovat za přímé dotčení na jejich vlastnických právech. Případné alternativy jsou otázkou posouzení intenzity zásahu do práv žalobců, nikoliv však posouzením samotné existence zásahu. Soud nepovažuje za nepodstatnou ani argumentaci žalobců, že v případě přehrazení této cesty oplocením by mohlo docházet k tomu, že osoby, které budou chtít tuto cestu využít a narazí na oplocení, budou poté hledat alternativní cestu kolem nemovitostí žalobců.
25. Jinými slovy oplocením využívané veřejně přístupné cesty nacházející se metry od nemovitostí žalobců je přímo dotčeno jejich vlastnické právo k těmto nemovitostem ve smyslu § 96 odst. 5 stavebního řádu. Souhlas žalobců, aby ohledně záměru oplocení mohlo být rozhodnuto územním souhlasem, byl tedy nezbytný.
26. Soud se domnívá, že přímé dotčení na právech žalobce ad a) lze dovodit i z jeho konstantního postoje, kterým prosazuje zachování veřejné přístupnosti dotčené cesty mezi ulicemi P. a L., která má být oplocením uzavřena. Již v jiném územním řízení žalobce ad a) vznesl námitku, aby byla stanovena podmínka zachování veřejně přístupné komunikace pro pěší spojující ulici P. s ulicí L. Tato podmínka byla žalovaným akceptována a vtělena do rozhodnutí (viz bod 9 výše).
27. Na druhou stranu soud nesdílí názor žalobců, že územní souhlas nebylo možné vydat pro nedodržení závazného stanoviska silničního úřadu. V době vydání územního souhlasu žalovaný vycházel z toho, že rozhodnutí, kterým byl omezen veřejný přístup k této komunikaci, bylo pravomocné. U správních rozhodnutí se uplatňuje princip presumpce správnosti, podle kterého se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy jej příslušný orgán prohlásí zákonem předvídanou formou za nezákonný a zruší jej. Po celou dobu své existence až do svého eventuálního zrušení vyvolává správní akt právní následky, zakládá práva a povinnosti (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 8 As 49/2015-42). V dané době žalobci ani nepodali odvolání proti tomuto rozhodnutí. Žalovaný tedy neměl důvod jakkoliv konečnost rozhodnutí silničního úřadu zpochybňovat. Otázka účastenství žalobců v řízení před silničním úřadem je otázkou dosud spornou, která je řešena správními orgány. V době vydání územního souhlasu se tedy žalovaný dle soudu mohl spolehnout na správnost a konečnost rozhodnutí silničního úřadu.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

28. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal, že územní souhlas byl vydán nezákonně, neboť k záměru nedali žalobci souhlas. Soud tedy žalobě vyhověl a podle § 87 odst. 2 soudního řádu správního určil, že vydání územního souhlasu bylo nezákonné (výrok I.).
29. Podle § 87 odst. 2 věty první soudního řádu správního soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky anebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.
30. V daném případě se žalobci domáhali vydání jednak deklaratorního výroku (určení, že zásah byl nezákonný), jednak konstitutivního výroku (zakázat žalovanému, aby z územního souhlasu vycházel). Podle soudu v nyní posuzované věci důsledky nezákonného zásahu trvají, neboť na jeho základě je stavba oplocení realizována. Je tedy na místě aplikovat i druhou část věty první § 87 odst. 2 soudního řádu správního.
31. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 18. 9. 2012, č. j. 2 As 86/2010-76, v této souvislosti uvedl:

„[42] Rozšířený senát spatřuje případnou nezákonnost zásahu v pochybení stavebního úřadu, kdy dojde k rozporu mezi skutečným a deklarovaným stavem uvedeným v souhlasu (např. kdy se změna v účelu užívání stavby dotkne práv třetích osob a stavební úřad nepostupuje dle § 127 odst. 3 stav. zák.). Pokud je tímto souhlasem založen a jeho existencí udržován nezákonný stav a trvají jeho důsledky (užívání stavby závadným způsobem), zakáže soud správnímu orgánu vycházet z daného nezákonného souhlasu ve své další úřední činnosti. Obnovení stavu před zásahem lze dosáhnout tak, že soud přikáže správnímu orgánu, je-li to možné, postupovat ve vztahu k nezákonnému souhlasu dle § 156 odst. 2 spr. ř.

[43] Objektivní možnost či nemožnost příkazu k obnovení stavu před zásahem, vysloveného v soudním rozhodnutí a adresovaného správnímu orgánu, posuzuje soud v souladu s § 87 odst. 1 s. ř. s. na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; toliko v případě, že soud pouze určuje (deklaruje), zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. Rozsudek soudu tedy nebude obsahovat výrok týkající se případného obnovení stavu před zásahem v případech, kdy zrušení napadeného souhlasu stavebního úřadu, byť byl soudem shledán nezákonným, nebude ze skutkových či právních důvodů zcela zjevně možné. V ostatních případech však soud nezkoumá a závazně nehodnotí splnění dále uvedených podmínek pro výsledek postupu správního orgánu podle § 156 odst. 2 spr. ř., neboť by tím nabhazoval předem správní orgán v jeho věcné kompetenci.

[44] Vzhledem k užití § 156 odst. 2 spr. ř. je zapotřebí brát zřetel na přiměřené použití ustanovení hlavy IX. části druhé spr. ř. o přezkumném řízení. V § 94 odst. 4 spr. ř. je obsažena ochrana dobré víry žadatele. I když dojde správní orgán k závěru, že rozhodnutí (v daném případě souhlas) bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, pokud by byla újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí (souhlasu) v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, správní orgán přezkumné řízení zastaví, resp. vydaný souhlas nelze zrušit. Správní

orgán musí při postupu dle § 156 odst. 2 spr. ř. také zkoumat, zdali jsou pro případné zahájení přezkumu či v jeho rámci pro následné zrušení vydaného souhlasu zachovány zákonné lhůty. Pouze při respektování těchto zákonných podmínek je možné vydaný nezákonný souhlas usnesením zrušit.

[45] Pokud nebude zrušení souhlasu a obnovení stavu před zásahem z výše uvedených důvodů možné, je i v tomto případě podstatné vydat deklaratorní rozhodnutí o existenci nezákonného zásahu, neboť toto rozhodnutí může žalobci ve smyslu § 135 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, napomoci při uplatňování náhrady škody způsobené nesprávným úředním postupem dle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.“

32. Podle § 156 odst. 2 správního řádu vyjádření, osvědčení nebo sdělení správního orgánu, které je v rozporu s právními předpisy a které nelze opravit podle odstavce 1, zruší usnesením správní orgán, který je vydal nebo učinil, a to s účinky ode dne, kdy bylo zrušované vyjádření nebo osvědčení vydáno anebo sdělení učiněno, nestanoví-li zákon jiný postup; takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení. Na tento postup se přiměřeně použijí ustanovení hlavy IX části druhé o přezkumném řízení.
33. Soud se ztotožňuje s Krajským soudem v Brně, který dovodil, že na zrušení souhlasu se nevztahuje lhůta uvedená v § 156 odst. 2 části věty první za středníkem správního řádu („takové usnesení lze vydat po dobu, po kterou trvají účinky vyjádření, osvědčení nebo sdělení“), nýbrž speciální lhůta stanovená ve stavebním zákoně (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26.11.2018, č. j. 29 A 88/2018-47).
34. Podle § 96 odst. 4 stavebního zákona územní souhlas lze přezkoumat v přezkumném řízení, které lze zahájit do 1 roku ode dne, kdy územní souhlas nabyl právních účinků. Rozhodnutí ve věci v přezkumném řízení v prvním stupni nelze vydat po uplynutí 15 měsíců ode dne, kdy územní souhlas nabyl právních účinků.
35. Jelikož městský soud neshledal, že by v daném případě bylo zrušení napadeného územního souhlasu ze skutkových nebo právních důvodů zcela zjevně nemožné (roční lhůta pro zahájení přezkumného řízení ve smyslu § 96 odst. 4 stavebního zákona dosud neuplynula), v intencích shora citovaného usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu přikázal žalovanému, aby ve vztahu ke společnému souhlasu postupoval dle § 156 odst. 2 části věty první před středníkem správního řádu za přiměřeného použití ustanovení hlavy IX části druhé správního řádu (výrok II.).
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měli plný úspěch žalobci. Žalobci byli v této věci zastoupeni advokátem a mají tedy právo na náhradu nákladů řízení za toto zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Jejich náklady řízení tvoří jednak zaplacený soudní poplatek z podané žaloby ve výši 4 000 Kč a jednak odměna zástupci za dva úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby). Vzhledem k tomu, že se u žalobců jednalo o společné úkony, náleží jim podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu mimosmluvní odměna snižená o 20 %, tedy celkem částka 9 920 Kč. K tomu je třeba připočítat náhradu hotových výdajů za dva úkony

právní služby po 300 Kč, tedy 600 Kč, podle § 13 advokátního tarifu. K částce 10 520 Kč je nutno připočíst DPH ve výši 21 %. Žalobcům tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 16 729 Kč k rukám jejich zástupce.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. února 2019

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu